

една от каменните кули. На моста бяха само един венецианец и два-
ма рицари. Тогава ^и венецианецът, с ръце, с крака, със зъби, както
може, се покатери като котка и влезе в кулата. Но ромейските сер-
жанти го съсекоха на парчета. Корабът се блъсна втори път. Тога-
ва ^и един от двамата рицари, Андре дьо Дьорбоаз, също така с ръце и
крака се улови за прозореца на кулата и успя да падне вътре на
колене. Сержантите се хвърлили върху него и се опитали също така
да го убият. Действително, те го наранили твърде тежко, но по
Божия милост, Андре ^и остана жив, ^и изправя се на крака и изважда
сабята си.

Шьпот на възхищение пробегна ~~между~~ ^и всички. Юначеството
~~на рицаря~~ караше ^и очителна събраните войни да блестят в дързък
пламък.

- Тогава, ^и - продължи дьо Брасио, - сержантите, като видя-
ли насечения човек да се изправя и да дига оръжие към тях, ужасени
избягали от горния кат на кулата. Тези, които били долу, като
видяли бягащите си другари, също се уплашили и опразнили своя
кат. В това време някои от нашите хора ^{ха} успяли да влезнат след
Андре и с яки въжета вързаха кораба у кулата. Когато морето дръп-
ваше кораба назад кулата почваше да се люлее. Тогава ^и ромейте,
обезумели от страх, изпразниха цялата кула.

Българите се изсмяха. Те познаваха твърде добре юначест-
вото на ромейте.

- След това и моят кораб успя да се удари в една от кули-
те. И така по божие чудо можахме да превземем тия две кули.

Рицарят млъкна. Сякаш се свену^еваше да разказва за собст-
вените си подвизи. Но всички с трепет очакваха продължението на
разказа.

- И после? - попита Калоян.

Брасио дигна отново виното до устата си. Отряза си голям
къс луканка и продължи да разправя, като шумно дъвчеше и гълташе